

GILLETTE BURGUNDIJA – 3. ČIN

Burgundija – Francuska
3. ČIN – Posljednja berba

Priče nikada nisu iste jer ni trenuci u kojima se susreću nikada nisu isti. Mijenjaju se mjesta. Mijenjaju se godišnja doba. Mijenjaju se ljudi. A kad im žene prijeđu put, predviđanje gubi svaku vrijednost.

Ovu sam priču ispričao prije nekog vremena. Danas je želim ispričati ponovno, snažnije, gotovo kao razgovor sa samim sobom – poziv iz sjećanja, glas koji neprestano kuca na vrata vremena i podsjeća me ne samo na ono što je bilo nego možda i na ono što bi još moglo biti.

3. ČIN – POSLJEDNJA BERBA

Sa Sabine pokraj sebe budućnost mi se više nije činila dalekom.

Postala je mjesto.

Gledao sam vinograde i zamišljao nova godišnja doba. Mislio sam na svoju djecu, na njihovu djecu i na ono što bi moglo ostati kad više ne budem imao snage jahati imanjem. Mnogo sam godina jurio za poslom.

Odgovornosti.

Izazovi.

Rezultati.

Prelazio sam zemlje, gradio poslove, upoznao pobjede i poraze.

Ipak, činilo se da je spokoj izabrao taj kutak Burgundije i ženu koju mi je vrijeme neočekivano vratilo.

Sabine je hodala pokraj mene među trsovima.

Malo smo govorili.

Nakon određenih godina otkriješ da tišina često govori istinu jasnije od riječi.

Dani su tekli jednostavnošću za koju se jedva sjećam da sam je ikada poznavao.

Vino je polako sazrijevalo u bačvama.

Vinogradi su slijedili svoja godišnja doba.

Konji su slobodno trčali poljima.

Djeca su mi dolazila češće.

I prvi put nakon mnogo godina gledao sam svoj život a da nisam osjećao potrebu ništa mijenjati.

A vino?

E pa, Rimljani su na to već odgovorili.

In vino veritas.

U vinu je istina.

Maske padaju.

Laži slabe.

Čak i zakopani osjećaji na kraju nađu hrabrosti progovoriti.

Tako sam zamišljao svoj novi život.

Burgundija.

Vinogradi.

Konji.

Sabine.

Djeca u blizini.

Ja kako jašem između redova, provjeravam rezidbu, proučavam kako sunčeva svjetlost dodiruje trsove.

Činilo se da je napokon sve na svojem mjestu.

A navršio sam devedeset i jednu godinu.

Devedeset i jednu.

Dob u kojoj čovjek vjeruje da je vidio dovoljno da ga ništa ne iznenadi.

Varao sam se.

Jer nikada nisam očekivao da ću čuti još jedan automobil kako se penje dugim prilazom imanju. Još jedan automobil.

Još jednu ženu.

Još jednog mladića.

Vozilo je usporilo i zaustavilo se nekoliko metara od nas.

Pogledao sam Sabine.

Pogledao sam automobil.

Pogledao sam mladića koji je izlazio.

Na kratak trenutak imao sam apsurdan osjećaj da život ponavlja prizor koji sam već proživio. Žena je zatvorila vrata i ostala nepomična, proučavajući kuću.

Zatim me pogledala.

Imala je izraz nekoga tko onamo nije stigao slučajno.

Izraz nekoga tko je godinama tražio.

Osjetio sam kako se Sabine pokraj mene ukočila.

Ni ja se nisam mogao pomaknuti.

Žena je zakoračila nekoliko koraka naprijed.

Mladić je ostao blizu.

Pozorno me promatrala.

Previše pozorno.

Kao da traži potvrdu.

Kao da pokušava vratiti nešto o čemu je slušala cijeli život.

Napokon se nasmiješila.

Blagim osmijehom.

Gotovo sjetnim.

Zatim je postavila samo jedno pitanje.

„Jeste li vi Ferdinando Frega?”

Nisam odmah odgovorio.

Strah ne dolazi uvijek od onoga što ne poznajemo.

Ponekad dolazi od onoga što bismo mogli prepoznati.

Burgundija je šutjela oko nas.

Vinogradi su disali pod svjetlom koje se gasilo.

Nitko nije progovorio.

Ni Sabine.

Ni mladić.

Ni ja.

Jer sam u tom trenutku shvatio nešto što me devedeset i jedna godina nije uspjela naučiti. Život rijetko zatvara svoje nepodmirene račune.

Čuva ih.

Štiti ih.

Pušta ih da polako sazrijevaju, kao vino koje odmara u bačvi.

A onda, baš kad povjerujemo da priča završava, otvori vrata za koja smo mislili da su zauvijek zapečaćena.

Sjećanje.

Pitanje.

Žaljenje.

Ženu.

Možda sina.

Možda staru ljubav.

Ili možda istinu kojoj je trebao cijeli život da stigne do nas.

Stajao sam nepomično.

Sa Sabine pokraj sebe.

S tom ženom ispred sebe.

S dvojicom mladića koji su pripadali različitim pričama – ili možda istoj.

I prvi put nisam osjećao nikakvu žurbu da saznam odgovor.

Jer sam shvatio da sudbina nije došla zatvoriti knjigu.

Došla je dodati još jednu stranicu.

A možda je te večeri, u srcu Burgundije, najvažnije poglavlje od svih tek počinjalo.

Ferdinando